

A Pécsi Ítéltábla a dr. Esze Tamás ügyvéd (fél címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe szám alatti lakos) felperesnek - a dr. Witzl Péter ügyvéd (fél címe) által képviselt **I.rendű alperes neve** I. rendű és **I.rendű alperes nevené** II. rendű (mindketten felperes címe szám alatti lakosok) alperesek ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt indított perében a Kaposvári Törvényszék 2016. október 12. napján kelt 20.P.20.274/2016/11. számú ítélete ellen a felperes által 12. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek együttesen 10.000 (tízezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás szerint az alperesi házastársak és a velük szomszédos felperes között haragos viszony áll fenn. Az alperesek 2013. október 1. napján feljelentést tettek a felperessel szemben zaklatás vétsége miatt. A Kaposvári Rendőrkapitányság a 2015. március 3. napján kelt **00000/0000-00/2014.bü.** számú határozatával a nyomozást megszüntette, azzal az indokkal, hogy a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése és az eljárás folytatásától sem várható eredmény. A felperest a büntetőeljárás pszichésen megviselte, azóta az alperesektől fél.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek megsértették a becsülethez, emberi méltósághoz és jó hírnévhez fűződő személyiségi jogait, mivel tudták, hogy feljelentésük következtében megalázó helyzetbe kerül. Egészsége és közérzete megromlott, ezért 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Perbeli védekezésük szerint a büntetőfeljelentés nem jogellenes magatartás, a feljelentést egyébként is az I. rendű alperes tette meg, a II. rendű alperest csupán tanúként hallgatták ki az eljárás során.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és a felperest marasztalta az eljárás költségeiben. Határozatának indokolása szerint sem az I. rendű alperes által tett feljelentés, sem a II. rendű alperes tanúvallomása nem tartalmazott a felperes személyére vonatkozó indokolatlanul sértő, lekicsinylő

kijelentést, valótlan tényállítást, a büntetőfeljelentés megtétele pedig önmagában nem elegendő ok a személyiségi jogsértés megállapításához.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak a kereseti kérelme szerinti megváltoztatását kérte. Előadta, hogy az alperesek egy kitalált történet alapján, lengyel állampolgárságát és közepes fokú magyar nyelvtudását kihasználva szándékosan tettek vele szemben alaptalan feljelentést, annak tudatában, hogy az eljárásnak reá nézve súlyos és megalázó következményei lesznek. Kifogásolta azt is, hogy a véleménye szerint súlyosabb megítélés alá eső zaklatás vétsége miatt jelentették fel, az enyhébb súlyú becsületsértés vétsége vagy birtokvédelmi eljárás kezdeményezése helyett.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság azzal pontosítja, hogy a felperessel szemben az I. rendű alperes tett feljelentést 2014. szeptember 3. napján zaklatás vétsége miatt.

A nyomozati iratok tartalma alapján kiegészíti tényállást azzal, hogy a feljelentésben foglaltak szerint a felperes 2013. október 1. napjától kezdődően rendszeresen és életveszélyesen fenyegette az I. rendű alperest és családját. Az I. rendű alperes jegyzőkönyvbe foglaltan úgy nyilatkozott, hogy a zaklatások a felperessel szemben folyamatban volt büntetőeljárást követően kezdődtek, miután az eljárásban ellene tanúvallomást tettek. A felperes a két lakás közötti falat azóta rendszeresen veri, nyugalmukat folyamatosan megzavarja.

A feljelentésben az I. rendű alperes előadta, hogy az előző napon a felperes megakadályozta a pincéből történő kijutását, mert a bejárati ajtó elé állt, kezében fénylő tárgyat tartott, amelyet késnek vagy ollónak vélt. Felszólítás ellenére sem biztosította a továbbhaladását, ezért egy esetleges támadástól félve segítségért kiabált a II. rendű alperesnek, aki értesítette a rendőrséget.

A tényállás fenti pontosítása és kiegészítése ellenére is egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetésekkel és a keresetet elutasító érdemi döntésével.

Az elsőfokú bíróság által is helyesen felhívott, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:43.§ a) pontja szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti a becsület és a jóhírnév megsértése.

A Ptk. 2:45.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése értelmében a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel.

Az elsőfokú bíróság által helyesen ismertetett bírói gyakorlat szerint valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot, személyiségvédelmet nem alapoz meg annak javára, aki félként az eljárás alanya. A megindult eljárás keretében dönthető el ugyanis az érvényesített jog alapossága vagy alaptalansága (BDT2006.1429). A bírói gyakorlat abban is következetes, hogy még a büntetőfeljelentés megtétele

sem valósítja meg önmagában a személyiségi jog sérelmét, és még akkor sem szolgál kártérítési felelősség alapjául, ha a feljelentő egy konkrét személyt gyanúsított bűncselekmény elkövetésével, a büntetőeljárás pedig nem vezetett a megnevezett személy bűnösségének megállapításához. A személyhez fűződő jogsérelem kimondására akkor kerülhet sor, ha a feljelentés indokolatlanul sértő, lejárató és rágalmozó kijelentéseket, valótlán tényállítást tartalmaz, illetve az ésszerű gondolkodásnak nem megfelelő, önkényes és valótlán értékítéletet fogalmaz meg (BH2009.214).

A felperessel szemben az I. rendű alperes 2014. szeptember 3. napján tett feljelentése alapján indult büntetőeljárás a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 222.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdés szerint minősülő zaklatás vétségének megalapozott gyanúja miatt. A felhívott jogszabályi rendelkezés szerint a zaklatás vétségét az követi el, aki abból a célból, hogy mást megfélemlítsen, vagy más magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, őt rendszeresen vagy tartósan háborgatja.

A feljelentés tartalma alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az I. rendű alperes a felperes személyére indokolatlanul sértő, vagy bántó kijelentést nem tett; és sem a per, sem pedig a nyomozati eljárás adatai nem igazolták, hogy a tényeket a valóságtól eltérően adta volna elő. Az a peradatok alapján nem volt vitás, hogy a felek között a viszony megromlott, a felperesnek azt a gyanúsított vallomását, hogy ennek az I. rendű alperes rendbontó magatartása volt az oka, a büntetőeljárásban tanúként kihallgatott **L T** és **B R** cáfolta. Az ugyanakkor megállapítható volt, hogy abban az időpontban, amikor az I. rendű alperes viszonyuk megromlását állította, a felperessel szemben lopás büntette miatt valóban büntetőeljárás volt folyamatban. Mindezek az I. rendű alperes előadását támasztják alá.

A felperes fellebbezési érvelése kapcsán kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az I. rendű alperesnek joga volt eldönteni, miszerint az általa zaklatónak, félelemkeltőnek tartott, nyugalma megzavaró cselekmények miatt birtokháborítás, esetleg becsületsértés miatt lép fel a felperessel szemben, vagy a véleménye szerint a Btk. 222.§ (1) bekezdése szerinti bűncselekmény tényállási elemeinek megfelelő magatartás miatt tesz büntetőfeljelentést.

A feljelentés megtételét követően a nyomozati szervek tevékenységére, eljárására az I. rendű alperesnek, mint feljelentőnek nyilvánvalóan nem volt ráhatása, arra a büntetőeljárási törvény rendelkezései az irányadók. Megjegyzi azonban a másodfokú bíróság, hogy a felperes hivatkozásával szemben előállítása nem fél napig tartott, hanem 2014. szeptember 3. napjának 17:10 órájától 17:52 órájáig. A peradatok alapján az is cáfolható, hogy a feljelentéssel az I. rendű alperes azt kívánta volna kihasználni, hogy a felperes más állam polgára, aki a magyar nyelvet nem teljes körűen ismeri. A felperes ugyanis közel harminc éve él az országban, a nyomozati eljárásban maga adta elő, hogy a nyelvet jól beszéli, kihallgatása során tolmács közreműködését nem igényelte.

A II. rendű alperes a felperessel szemben feljelentést nem tett, a nyomozás során őt tanúként hallgatták ki. Ekkor sem állított azonban olyan tény, illetve nem tett olyan kijelentést, amely miatt a felperes alappal léphetett volna fel vele szemben személyiségvédelem iránt.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes részére ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget fizetni. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM

rendelet 3.§ (2) bekezdésének *a)* pontja alapján állapította meg, arra is figyelemmel, hogy az alperesek jogi képviselője a másodfokú tárgyaláson nem kívánt megjelenni. A felperes személyes költségmentességben részesült, ezért a fellebbezési eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a szerint az állam viseli.

Pécs, 2017. március 23.

. Kutasi Tünde s.k. a tanács elnöke, Dr. Vogyicska Petra s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró